

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut komunikačních studií

Katedra mediálních studií

Bakalářská práce

2023

Tomáš Laboutka

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut komunikačních studií

Katedra mediálních studií

**Regulace služeb platformem pro sdílení videonahrávek a její
odraz v české legislativě**

Bakalářská práce

Autor práce: Tomáš Laboutka

Studijní program: Mediální studia

Vedoucí práce: Mgr. Jan Podzimek, Ph.D.

Rok obhajoby: 2023

Prohlášení

1. Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracoval samostatně a použil jen uvedené prameny a literaturu.
2. Prohlašuji, že práce nebyla využita k získání jiného titulu.
3. Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna pro studijní a výzkumné účely.

V Praze dne 29. 04. 2023

Tomáš Laboutka

Bibliografický záznam

LABOUTKA, Tomáš. *Regulace služeb platforem pro sdílení videonahrávek a její odraz v české legislativě*. Praha, 2023. 25 s. Bakalářská práce (Bc.). Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Institut komunikačních studií, Katedra mediálních studií. Vedoucí diplomové práce Mgr. Jan Podzimek, Ph.D.

Rozsah práce: 56 139 znaků

Abstrakt

Bakalářská práce se zabývá problematikou regulací služeb platform pro sdílení videonahrávek. V úvodu práce je vysvětlená problematika regulace internetových platform obecně a původ společenského požadavku na státní regulaci. Dále je popsána směrnice EU k zákonu a vysvětlena historie pokusů o regulaci. Následuje hloubková analýza zákona č. 242/2022 Sb. o službách platform pro sdílení videonahrávek, spolu s vysvětlením, jak regulační orgán bude postupovat ve vynuovení těchto nových pravidel. V další kapitole je rozhovor s pracovníkem úřadu Rady pro televizní a rozhlasové vysílání, který má v kompetenci regulaci tohoto typu služeb. Další část práce následně shrnuje ty nejdůležitější změny, které přináší zákon o platformách do české legislativy, jejich analýza a zapojí získané poznatky do kontextu práce.

Abstract

This bachelor's thesis deals with regulation of video sharing platform services. In the introduction of the thesis, the issue of regulation of internet platforms in general and the origin of the social demand for state regulation are explained. Furthermore, the EU directive on the law is described and the history of attempts at regulation is explained. will perform an in-depth analysis of Act No. 242/2022 Coll. on video sharing platform services, along with an explanation of how the regulator will proceed in enforcing these rules. The next chapter contains an interview with an employee of the Council for Television and Radio Broadcasting, which is responsible for regulating this type of service. The next part of the work then summarizes the most important changes that the Act on Platforms brings to the Czech legislation, their analysis and integrates the knowledge gained into the context of the work.

Klíčová slova

mediální zákon, audiovizuální mediální obsah, regulace, evropská směrnice, platformy, uživatelé, sdílení videonahrávek

Keyword

media law, audiovisual media content, regulation, EU directive, platforms, users, video sharing

Title

Regulation of video sharing platform services and its reflection in Czech legislation

Poděkování

Na tomto místě bych rád poděkoval vedoucímu práce panu Mgr. Janu Podzimkovi PhD., který mě provázel tematikou mediálního práva a s velkou trpělivostí vysvětloval postup analýzy zákonů. Také bych chtěl poděkovat panu Mgr. Jiřímu Hadaši, který byl ochotný mi zodpovědět na otázky v rozhovoru.

Obsah

Úvod	8
1 Problematika regulace internetových platforem	9
2 Evropská směrnice k zákonu	11
3 Historie zákona o regulaci služeb platforem pro sdílení videonahrávek	12
3.1 Objasnění použitých termínů.....	12
4 Analýza zákona 242/2022 Sb.	15
5 Rozhovor s pracovníkem Úřadu Rady	24
5.1 Rozhovor	24
5.2 Shrnutí rozhovoru	27
6 Novelizace příslušných zákonů	28
6.1 Změna zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání	28
6.2 Změna zákona o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání	30
6.3 Změny jiných zákonů	31
6.4 Analýza změn v kontextu práce.....	31
Závěr	32
Summary	33
Použité zdroje	34

Úvod

V moderní mediální společnosti hraje audiovizuální obsah zásadní informační roli. Je obecně známo, že čím dále více mladých lidí přestává číst psaný text a raději budou čerpat informace skrze audiovizuální obsah. Nyní se nacházíme v situaci, kdy obsah, který se konzumuje není vydávaný mediálními domy, ale samotnými lidmi. Jenomže aby obyčejní lidé mohli vytvářet, a především sdílet tento audiovizuální obsah, musí mít platformu, na kterou obsah může nahrát a skrze tu platformu nadále sdílet s ostatními lidmi. Akorát chyběl právní rámec, který by tento typ služeb platformem reguloval a určoval jasné mantinely, ve kterých poskytovatelé těchto platformem se mohou pohybovat. I přes silnou interní regulaci jednotlivých platformem se nedosáhlo očekávané ochrany uživatele platformem a vyšel společenský požadavek zásahu státní regulace na tyto platformy.

Tato bakalářská práce se bude zabývat regulací služeb platformem pro sdílení videonahrávek, a to přesněji se zákonem 242/2022 Sb. o službách platformem pro sdílení videonahrávek. Nejdříve práce uvede problematiku s regulací internetových platformem, kde se právě ukáže, jaké důvody vedly regulační orgány k zavedení nové regulace. Dále práce představí evropskou směrnici, podle které byl zákon 242/2022 Sb. vymodelován a předešlé pokusy o regulaci. Další kapitola práce se bude zabývat detailní analýzou zákona 242/2022 Sb., kde téměř každý paragraf tohoto zákona bude okomentován a přidán kontext k problematice. Po analýze zákona je dán prostor samotnému regulačnímu orgánu; Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, kdy bude veden krátký rozhovor s pracovníkem úřadu Rady, ve kterém se bakalářská práce dostane k nejdůležitějším změnám a úpravám, které zákon přináší. V další kapitole se práce bude zabývat těmi nejdůležitějšími změnami, které přináší zákon 242/2022 Sb. do jiných zákonů. Práce bude analyzovat ty nejdůležitější novelizace v zákonech 231/2001 Sb. a 132/2010 Sb. Nakonec bude dán prostor pro diskusi, kde se bakalářská práce bude zabývat nezodpovězenými otázkami plynoucí z analýzy zákona a případnými komentáři autora práce k tématu.

1 Problematika regulace internetových platforem

V posledních letech se otázky správy internetu a regulace digitálních platforem dostaly ze specializované oblasti internetových studií a studií digitálních médií do popředí akademických, politických a společenských debat. Důvody jsou různorodé: V roce 2013 odhalil Edward Snowden, že americká Národní bezpečnostní agentura (NSA) špehuje občany USA i uživatele platforem a politiky po celém světě; úzké vazby mezi NSA a mnoha předními světovými společnostmi v oblasti digitálních technologií odhalily, že ve skutečnosti neexistuje strukturální oddělení mezi globálním internetem, soukromým kapitálem a institucemi dohledu demokratických států. Následně, když Brazílie v roce 2014 přijala Marco Civil da Internet (brazilský rámec občanství pro internet) a Kanada v roce 2015 přijala zákon o lokalizaci dat, se vlády stále více zaměřují na stanovení vlastních pravidel týkajících se suverenity dat a práv na soukromí (Rossi, 2018). Pozornost se stále více zaměřuje na tvorbu pravidel. Evropská unie začala v roce 2018 uplatňovat GDPR, v roce 2020 vstoupí v platnost zákon o digitálních službách, zákon o digitálních trzích a v oblasti regulace internetu v jurisdikci se stále aktivněji prosazuje to, co Evropská komise nazývá VLOP (Very Large Online Platforms), s cílem vytvořit přísnější rámec pravidel a odpovědnosti pro společnosti provozující platformy (Flew a Martin, 2022). Důkazy o významné tržní síle platformových společností a jejich negativním dopadu na hospodářskou soutěž vedly k dlouhodobým antimonopolním kauzám, jako je například vysoce medializovaný případ společnosti Google proti diskriminaci při vyhledávání nákupů v EU (Schechner, 2021), a k výzvám k rozpuštění technologických společností.

Existují samozřejmě komentátoři z oboru, kteří zpochybňují pokusy definovat platformy pro účely hospodářské soutěže (O'Connor, 2016). V současné době se však jedná o dominantní softwarový systém s globálním dosahem, který podporuje mnohostranné trhy a propojuje geograficky rozptýlené strany v oblasti obchodu, komunikace a sociálních a kulturních aktivit, a tyto organizační formy a jejich účinky jsou provozovány ve veřejném zájmu (Flew, Martin a Suzor, 2019). Existuje akademická shoda na tom, že je to velmi potřebné. Konkrétní škody způsobené dezinformacemi, nenávistnými projevy, terorismem, zneužíváním a obtěžováním, zejména na sociálních sítích, vedly k přijetí represivních vnitrostátních právních předpisů, jako je německý zákon o prosazování práva v sítích (2017), australský zákon o sdílení násilně urážlivého materiálu (2019), a k významným veřejným šetřením, jako je slyšení výboru Sněmovny reprezentantů USA pro zpravodajské služby o vlivu Ruska na volby v roce 2016 a britské šetření o online bezpečnosti a online škodách z roku 2017. Nárůst vnitrostátních iniciativ zaměřených na řešení škod v sociálních médiích, vznik právního "splinternetu" a zvýšená

regulační zátěž pro provoz platforem, ale podnítily obavy vlád jednotlivých států o budoucnost bezpečné, odpovědné a spravedlivé online komunikace a obchodu, Nyní je zřejmé, že vlády považují budoucnost bezpečné, odpovědné a spravedlivé online komunikace a obchodu za závislou na nových kontrolách výkonu a dopadu platforem; "Facebook Papers" z listopadu 2021 odhalily, že provoz společností Facebook, Instagram a WhatsApp upřednostňuje zisk před bezpečností veřejnosti. Vyšlo najevo, že operace společností Facebook, Instagram a WhatsApp upřednostnily zisk před bezpečností veřejnosti, často proti doporučení zaměstnanců, což bylo posíleno požadavky na větší regulační dohled namísto odstraňování škodlivého obsahu (Satariano, 2021).

V dubnu roku 2018 byl generální ředitel Facebooku Mark Zuckerberg na slyšení kongresu, kde se ho zástupci amerického lidu vyptávali a dopady služeb, které spadají pod Facebook. Místo jasných odpovědí, ale Zuckerberg odpovídal, jak byl Facebook vytvořen a že původní myšlenka platformy se vymkla kontrole a ani její tvůrce toto nemohl očekávat. Nicméně, za méně než dvě desetiletí se Facebook a podobné platformy vyvinuli v takových směrech, že jim jsou přikládány zásluhy za popularizaci extrémních názorů, šíření dezinformací, ničení novinářiny a ovlivňování voleb (Napoli, 2019). Ze všech těchto uvedených a prokázaných účinků je obzvláště důležité, že se tyto platformy vyvinuly a nabyly na významu a jsou součástí našeho zpravodajského a informačního ekosystému. Je tedy namístě, aby vzešel požadavek společnosti pro regulaci těchto služeb na území Evropské unie.

2 Evropská směrnice k zákonu

Směrnice Evropského parlamentu a Rady Evropské unie 2018/1808 upravuje směrnici 2010/13/EU, která se zabývá audiovizuálními službami na vyžádání. Podle směrnice 2010/13/EU byl napsán zákon č. 132/2010 Sb. o audiovizuálních službách na vyžádání. Směrnice 2018/1808 vychází z rozhodnutí Komise o „strategii pro jednotný digitální trh v Evropě“ z roku 2015. Tyto úpravy směrnic jsou odůvodněny tím, že i přes stálou dominanci tradiční televize vrostl význam nových typů obsahu, jako jsou videoklipy nebo obsah vytvářeny uživateli. Také poukazuje na sblížení právě platform pro sdílení videonahrávek a audiovizuálními službami na vyžádání a uvádí to jako důvod pro aktualizování právního rámce, který podle směrnice „...zohlední vývoj na trhu a zajistí rovnováhu mezi přístupem k on-line službám poskytujícím obsah, ochranou spotřebitele a konkurenceschopností.“ Směrnice 2018/1808 nemá ale nahrazovat směrnici 2010/13/EU, nýbrž rozdělit audiovizuální služby na vyžádání a platformy pro sdílení videonahrávek. Směrnice 2010/13/EU bude nadále platit a regulovat tyto služby.

Celá směrnice 2018/1808 je založená na transparentnosti poskytovatelů obsahu ke spotřebitelům. V bodě 16. důvodu směrnice jsou zmíněné vlastnické struktury, a že spotřebitel by měl mít informace, kdo za obsah odpovídá. Důvodem, podle směrnice, je cíl „...posílit svobodu projevu, a tím i podpořit pluralitu sdělovacích prostředků a zabránit střetům zájmů...“. V jednom z dalších bodů důvodu směrnice je, aby se diváci včetně rodičů a nezletilých osob mohli informovaně rozhodnout o obsahu, který budou sledovat. Aby poskytovatelé obsahu uváděli dostatečné informace, jestli obsah nese prvky, které by mohli „...narušit tělesný, duševní nebo mravní vývoj nezletilých osob.“. Za obsah tohoto charakteru se považují například pornografický materiál, projevy nenávisti, nebo i skrytá reklama a propagace návykových látek.

Směrnice také adresuje nevyvážené konkurenční prostředí, jelikož jak platformy pro sdílení videonahrávek, tak audiovizuální mediální služby na vyžádání soupeří o stejný trh a o stejné komerční subjekty. I přes značnou samoregulaci těchto platform, nebyly tržní podmínky spravedlivě nastaveny a pro některé subjekty mohlo být výhodnější inzerovat na státem neregulovaných platformách.

3 Historie zákona o regulaci služeb platformem pro sdílení videonahrávek

V roce 2022 vešel v platnost zákon 242/2022 Sb. o službách platformem pro sdílení videonahrávek a o změně některých souvisejících zákonů. Zákon vychází ze směrnice Evropské unie 2018/1808. Počátek implementace směrnice 2018/1808 začal již v roce 2019, kdy vláda Andreje Babiše prostřednictvím ministra kultury předložila zákon, který byl poslancům rozeslán jako sněmovní tisk 981/0 dne 26. 8. 2020. Nejdříve byl zákon vystaven připomínkovému řízení, který byl do konce ledna roku 2020. Jako poslední se zákon zastavil u organizačního výboru, který dal návrh na projednání zákona na 3. 9. 2020. Poté již není o zákonu ani zmínka. Na webu poslanecké sněmovny k sněmovnímu tisku 981/0 je napsané, že „Projednávání sněmovního tisku bylo ukončeno s koncem volebního období.“, ale volební období vlády Andreje Babiše skončilo až v prosinci roku 2021. Pravděpodobný odklad tohoto zákona způsobila koronavirová krize a nutnost jejího akutního řešení. Nikde v dokumentech poslanecké sněmovny bohužel není uvedeno, z jakých důvodů bylo projednávání zákona odloženo.

Ihned po zvolení nového parlamentu, byl poslancům 11. listopadu 2021 rozeslán tisk 30/0 vládního návrhu zákona o službách platformem pro sdílení videonahrávek – EU. V té době již uplynula lhůta pro implementaci směrnice, která byla do 19. září 2021. Toto vystavuje Českou republiku do nepříjemností se Soudním dvorem Evropské unie, kdy České republice hrozí vysoké pokuty a také odpovídá za škodu způsobeným soukromým subjektům za pozdní implementaci (pravni prostor.cz, 2022). V poslanecké sněmovně byl návrh zákona projednán až 22. března 2022 na 16. schůzi parlamentu a schválen poslaneckou sněmovnou 13. července 2022. Nadále byl návrh zákona poslán do senátu 21. července 2022 jako tisk 279, dokument 279/0. Senát schválil návrh zákona dne 10. srpna 2022 a podepsán prezidentem 16. srpna 2022. Zákon byl vydán ve Sbírce zákonů 31. srpna 2022.

3.1 Objasnění použitých termínů

Zákon využívá mnoho odborných termínů, které mohou být pro širší veřejnost složitě pochopitelné. Tato kapitola se pokusí tyto termíny přiblížit a objasnit.

Službou platformy pro sdílení videonahrávek jsou podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 242/2022 Sb. „...služba informační společnosti podle zákona o některých službách informační společnosti, jejímž hlavním účelem nebo hlavním účelem její oddělitelné části, anebo jejíž zásadní funkcí je poskytování pořadů nebo videonahrávek vytvořených uživateli, za které

poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek nese redakční odpovědnost a pouze určuje jejich uspořádání, které může být zajišťováno i automatickými prostředky nebo algoritmy, zejména prostřednictvím zobrazování, označování nebo určování pořadí, široké veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání prostřednictvím sítí elektronických komunikací, ... “. Jsou to tedy služby, jejímž hlavním účelem je poskytovat platformu pro sdílení videonahrávek, za které poskytovatel nese redakční zodpovědnost. Mezi poskytovateli těchto služeb bychom mohli zařadit YouTube, Twitch.tv a český server rajce.net.

Audiovizuální mediální služba na vyžádání jsou podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 132/2010 Sb. „...*služba informační společnosti, za kterou má redakční odpovědnost poskytovatel audiovizuální mediální služby na vyžádání a jejímž hlavním účelem nebo hlavním účelem její oddělitelné části je poskytování pořadů veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání, a která umožňuje sledování pořadů v okamžiku zvoleném uživatelem a na jeho individuální žádost na základě katalogu pořadů sestaveného poskytovatelem audiovizuální mediální služby na vyžádání (dále jen „katalog pořadů“)*... “. Toto jsou služby poskytující jasně dopředu daný katalog pořadů, za které poskytovatel nese redakční odpovědnost. Do toho okruhu bychom zařadili služby, jako jsou Netflix, Disney+ a HBO Go.

Obě tyto služby spojuje fakt, že jsou nelineárního typu vysílání, tj. divák nepřijímá centrální vysílací tok, jakož tomu je u klasického televizního/rádiového vysílání, ale vybírá si, jaký obsah bude sledovat. U lineárního typu vysílání dochází k naprostému řízení centrálního toku obsahu k divákům, nelineární typy vysílání obsahu, kde si z principu divák vybírá, co bude sledovat, pouze dochází k doporučení obsahu. Nepochází tak k editoriálním úpravám, jako tomu je u lineárního vysílání, kde je redakce složena z profesionálů z oboru, a obsah je divákům doporučován algoritmizací platformy. Je tomu i tak, že produkovaného obsahu samotnými uživateli je natolik, že moderování obsahu ručně (provádí ho fyzická osoba) je naprosto nemožné. V případě audiovizuálních médií na vyžádání je služba na míru přizpůsobená divákovi a nabízí mu obsah, založený na předchozí konzumaci obsahu.

Další velký rozdíl mezi těmito typech služeb je forma monetizace, kde u služeb platformem se primární zdroj příjmu prodej reklamy na platformě, zatímco u AVMSnV je jejich primární zdroj financí jednotlivé předplatné diváků. Což znamená, že platformy pro sdílení videonahrávek jsou uživatelům dostupně hned a zdarma, naopak aby divák jen dostal přístup k nabízenému katalogu pořadů, musí zaplatit předplatné. Jenže tento model s předplatnými není výhodný pro AVMSnV, protože může docházet ke sdílení předplatných mezi uživateli. To vedlo k tomu, že například společnost Netflix oznámila přísnější podmínky pro sdílení

předplatných a vzápětí ve španělsku ztratila jeden milión předplatných (Lizarraga a Seal, 2023). Nabízí se tedy otázka do budoucna, jak se AVMSnV přizpůsobí modelu platform pro sdílení videonahrávek, kde je obsah poskytován zdarma.

4 Analýza zákona 242/2022 Sb.

Tato kapitola detailně popíše a vysvětlí jednotlivé paragrafy zákona. Mezi rozbor budou vloženy dané zkrácené paragrafy zákona pro lepší orientaci a referenci v textu.

„§ 2

(1) Pro účely tohoto zákona se rozumí

a) službou platformy pro sdílení videonahrávek služba informační společnosti podle zákona o některých službách informační společnosti, jejímž hlavním účelem nebo hlavním účelem její oddělitelné části, anebo jejíž zásadní funkcí je poskytování pořadů nebo videonahrávek vytvořených uživateli, za které poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek nenese redakční odpovědnost a pouze určuje jejich uspořádání, které může být zajišťováno i automatickými prostředky nebo algoritmy, zejména prostřednictvím zobrazování, označování nebo určování pořadí, široké veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání prostřednictvím sítí elektronických komunikací,“ (zák. č. 242/2022 Sb.)

V první části zákona, § 2 v prvním odstavci se popisuje co je služba platformy, kde v prvním bodě a prvního odstavce je zmíněná ta důležitá diference od audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání, a to, že platformy pro sdílení videonahrávek nenesou redakční odpovědnost, protože nesestavuje podobu nabízeného katalogu, ale „...pouze určuje jejich uspořádání, které může být zajišťováno i automatickými prostředky nebo algoritmy...“ (zák. č. 242/2022 Sb., odst. 1 písm. a). Současně však služby platform pro sdílení videonahrávek soutěží s audiovizuálními mediálními službami na vyžádání o stejné publikum a příjmy. Tyto služby jsou také vlivné, protože uživatelům usnadňují utváření a ovlivňování názorů ostatních.

„b) poskytovatelem platformy pro sdílení videonahrávek osoba, která poskytuje službu platformy pro sdílení videonahrávek,

[...]“

Další body v prvním odstavci charakterizují a popisují další aktéry, kteří jsou spjati se službami platform. Tyto body objasňují, kdo je poskytovatelem služby, kdo je uživatelem platformy, kdo je koncovým příjemcem služby a jaký přesný obsah služba nabízí.

(2) Splnění podmínky zásadní funkce podle odstavce 1 písm. a) se posuzuje podle pokynů vydaných Evropskou komisí, které Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) zveřejní na svých internetových stránkách [...]“ (zák. č. 242/2022 Sb.)

Jde o další příklad regulace, kde dozorným orgánem je Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen RRTV), kdy regulovaná služba se velmi liší od klasického rozhlasového nebo televizního vysílání (lineární) nejen technologicky, ale i obsahově. Jako další regulovanou službou RRTV jsou audiovizuální mediální služby na vyžádání (dále jen AVMSnV).

„(3) Poskytovatel služby platformy pro sdílení videonahrávek nese redakční odpovědnost za obsah, který na platformě pro sdílení videonahrávek sám nabízí veřejnosti. Ve vztahu k tomuto obsahu se na poskytovatele služby platformy pro sdílení videonahrávek vztahují ustanovení § 2 odst. 1 písm. d), § 6 odst. 2, § 6a a § 12 odst. 1 písm. d) zákona o poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání.“ (zák. č. 242/2022 Sb.)

Ve třetím odstavci je opět daná diferenciace mezi službami platform pro sdílení videonahrávek a AVMSnV, jakmile je obsah na platformě vydaný samotným poskytovatelem platformy, tak automaticky spadá pod regulaci AVMSnV, jelikož to není obsah generovaným uživatelem, a tudíž je poskytovatel redakčně zodpovědný za obsah.

„§ 3

(1) Na poskytovatele služby platformy pro sdílení videonahrávek se tento zákon vztahuje, lze-li ho považovat za usazeného v České republice.

(2) Poskytovatel služby platformy pro sdílení videonahrávek se považuje za usazeného v České republice, pokud v České republice podniká prostřednictvím stálé provozovny; poskytuje-li službu platformy pro sdílení videonahrávek právnická osoba, jsou podmínky usazení splněny i v případě, že je založena na dobu určitou.

(3) Nelze-li poskytovatele služby platformy pro sdílení videonahrávek považovat za usazeného v České republice podle odstavce 2, tento zákon se na něj vztahuje, pokud je na území České republiky usazena

a) jeho mateřská obchodní korporace nebo dceřiná obchodní korporace nebo

b) jiná obchodní korporace skupiny, jíž je poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek součástí.

[...]“ (zák. č. 242/2022 Sb.)

Dále pak § 3 zákona informuje o působnosti zákona, tj. podmínky, aby se zákon na platformu vztahoval. Paragraf se soustředí na lokaci poskytovatele platformy, především jestli je poskytovatel platformy usazený v České republice. Za usazeného v České republice se podle zákona považuje i nadnárodní korporace, jejíž dceřiná společnost zahájila anebo má stálou pobočku v České republice. Šestý odstavec stejného paragrafu zmiňuje, že tento zákon se nevztahuje na poskytovatele platform ze třetích zemí, pokud tyto platformy se nevyžívají širokou veřejností v jednom nebo více státech EU nebo Smlouvy o EHP. Zde se nabízí otázka, kdo by určil, kde je hranice, aby platforma byla označena za platformu, kterou využívá široká veřejnost.

„§ 4

Orgán dozoru

Orgánem příslušným k výkonu dozoru nad dodržováním tohoto zákona (dále jen „orgán dozoru“) je Rada ve věcech, které náleží do její působnosti podle § 5.

§ 5

Působnost Rady

Rada

a) vede seznam poskytovatelů služby platformy pro sdílení videonahrávek (dále jen „seznam poskytovatelů služby platformy“),

[...]“ (zák. č. 242/2022 Sb.)

Čtvrtý paragraf zákona o platformách stanovuje Radu pro rozhlasové a televizní vysílání jako regulační orgán pro platformy služeb sdílení videonahrávek. Je tomu tak, protože služby platform podléhají stejným předpisům jako audiovizuální mediální služby. Jelikož to je ale nový typ služeb, má Rada speciální výčet pravomocí v pátém paragrafu.

Dále pak 5 paragraf zákona řeší působnost Rady, tj. co všechno rada hlídá a reguluje. Jako regulační orgán je Rada povinna dohlížet na plnění povinností uložených zákonem, stíhat přestupky spočívajících protiprávních jednání a ukládat pokuty. Dále je Rada podle zákonná i

podle evropské směrnice, povinna spolupracovat s dalšími regulačními tělesy evropských států v rámci tzv. kontaktního výboru, který je zřízen směrnicí 180/2018 EU, jako právě orgán pro spolupráci regulačních těles členských států Evropské unie

„§ 6

(1) Rada vede a aktualizuje seznam poskytovatelů služby platformy usazených nebo považovaných za usazené na území České republiky, v němž u každého poskytovatele uvede, které z kritérií podle § 3 odst. 2 až 5 vůči němu zakládá pravomoc České republiky. Seznam poskytovatelů služby platformy a jeho aktualizace Rada předává Evropské komisi za účelem zpřístupnění v centralizované databázi v termínech a způsoby, které určí Evropská komise.“
(zák. č. 242/2022 Sb.)

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání jakožto regulační orgán, který podle nového zákona reguluje i tyto platformy pro sdílení videonahrávek, je povinna v souladu s vymezením působnosti zákona přehled o poskytovatelích služeb platformem pro sdílení videonahrávek, kteří spadají do její působnosti. Rada tedy bude vést registraci poskytovatelů služeb, která bude k dispozici v centrální databázi na stránkách Rady. V tomto registru budou i informace které jednodušeji mohou rozpoznat s danou platformu a také budou uvedena kritéria příslušnosti podle třetího paragrafu, která určují usazené v České republice.

„[...]

(2) Osoba, která hodlá poskytovat službu platformy pro sdílení videonahrávek, učiní Radě alespoň 15 dnů přede dnem zahájení poskytování této služby oznámení, které obsahuje

a) název služby platformy pro sdílení videonahrávek,

[...]“ (zák. č. 242/2022 Sb.)

Zákon stanovuje informace, která musí osoba, která chce spustit poskytování služeb platformem pro sdílení videonahrávek, Předložit radě za účelem výkonu jejich pravomoci. Tento systém je velmi podobný jako stávající registrace vydavatelů periodického tisku. Což znamená, že tato registrace nejméně zatěžuje poskytovatele služeb při plnění jejich regulačních povinností podle zákona. Dále je časové omezení kdy osoba, která se rozhodla poskytovat služby platformem nezačíná poskytování služeb platformem do jednoho roku od registrace, nebo pozastaví poskytování svých služeb déle než jeden rok, bude evidována jako platforma, která

ukončila poskytování svých služeb. Rada o této skutečnosti nerozhoduje a poskytovatele služeb bude pouze informovat a tuto skutečnost zaeviduje v registru o provozovatelích platform pro sdílení videonahrávek.

„§ 7

(1) Poskytovatel služby platformy pro sdílení videonahrávek přijme, aniž jsou dotčena ustanovení § 3 až 6 zákona o některých službách informační společnosti, opatření s cílem chránit

a) nezletilé osoby před pořady, videonahrávkami vytvořenými uživateli platformy a obchodními sděleními, které mohou narušit jejich fyzický, psychický nebo mravní vývoj; tyto videonahrávky, pořady a audiovizuální obchodní sdělení nesmí být dostupné tak, aby nezletilé osoby měly možnost je za běžných okolností vidět nebo slyšet; opatření k ochraně nezletilých osob zahrnují zejména nástroje pro ověřování věku nebo jiná technická opatření,

[...]

(2) Obchodní sdělení, které poskytovatel služby platformy pro sdílení videonahrávek sám uvádí na trh, prodává nebo sjednává,

[...]

(3) Poskytovatel služby platformy pro sdílení videonahrávek na platformu neumísť žádnou formu obchodního sdělení, které sám uvádí na trh, prodává nebo sjednává, týká-li se cigaret a dalších tabákových výrobků nebo elektronických cigaret a náhradních náplní do nich.

(4) Obchodní sdělení, které poskytovatel služby platformy pro sdílení videonahrávek sám uvádí na trh, prodává nebo sjednává, týkající se alkoholických nápojů, nesmí být speciálně zaměřeno na nezletilé osoby a nesmí podporovat nestřídmé požívání těchto nápojů.

[...]“ (zák. č. 242/2022 Sb.)

Regulace obsahu poskytovaného uživateli na platformách pro sdílení videonahrávek tímto zákonem vychází ze skutečnosti, že tento typ obsahu nemůže být před nahráním na platformu nijak kontrolován nebo schvalován poskytovatelem platformy. Poskytovatelé těchto služeb jsou ale povinni přijmout vhodná opatření, která budou chránit nezletilé osoby před

takovým obsahem. Pomocným nástrojem, jak dosáhnout tohoto cíle, by podle zákona mohly být automatizované prostředky a algoritmy které skládají složení takového obsahu. Požadavky stanovené ve zákoně o službách informačních společností proto nejsou v tomto ohledu dotčeny vyloučením odpovědnosti za nezákonné informace přenášené nebo uchovávané automaticky, nepřetržitě nebo dočasně nebo uložené některými poskytovateli služeb informační společnosti.

Zákon proto pouze vyžaduje, aby poskytovatelé platforem pro sdílení videonahrávek přijeli ta opatření, která jsou potřebná zákonem. Především se jedná o ochranu nezletilých osob před obsahem, kterým může ovlivnit jejich fyzický, psychický nebo mravní vývoj. Takový obsah musí být poskytován takovým způsobem, aby nezletilé osoby se k němu běžně nemohli dostat, tj. vidět nebo slyšet při běžném užívání platformy. Mezi tato opatření můžeme zahrnout různá technická opatření, jako například nástroj pro ověření věku. Rada jako regulační orgán pouze sleduje, zda poskytovatelé platforem přijmuli přiměřená opatření na ochranu těchto skupin, a nehodnotí obsah zveřejnění na platformách pro sdílení videonahrávek.

„[...]

(7) Poskytovatel služby platformy pro sdílení videonahrávek přijme opatření k uplatnění ochrany podle odstavců 2 až 6 rovněž pro obchodní sdělení, které sám neuvádí na trh, neprodává ani nesjednává, přiměřená omezené kontrole, kterou nad uvedeným obchodním sdělením může platforma pro sdílení videonahrávek vykonávat.“ (zák. č. 242/2022 Sb.)

Vzhledem k tomu, že poskytovatel služby platformy pro sdílení videonahrávek má omezenou redakční odpovědnost za obsah obsažený na platformě, vztahuje se přísnější odpovědnost poskytovatele služby na audiovizuální obchodní sdělení, která uvádí na trh, prodává nebo sjednává sám poskytovatel služby. V případě audiovizuálních obchodních sdělení na platformách pro sdílení videonahrávek je obzvláště důležité zajistit odpovídající úroveň ochrany spotřebitele. Proto musí být audiovizuální obchodní sdělení na platformách pro sdílení videonahrávek jasně označena a musí splňovat minimální soubor norem kvality.

Samozřejmě že obchodní sdělení a cigaretách a jiných tabákových výrobcích, elektronických cigaretách a jejich náhradách, jakož i obchodních sděleních o léčivých přípravcích a lékařských zákrocích, které jsou v české republice dostupné pouze na lékařský předpis, je zakázáno zařazovat na platformy pro sdílení videonahrávek, ostatně jak je tomu u jiných druhů vysílání. Ovšem jsme v České republice, a tak platí zvláštní režim, který se týká obchodních sdělení týkajících se alkoholických nápojů.

Všechna tato opatření mohou poskytovatelé služeb platformem pro sdílení videonahrávek zajistit na obchodní sdělení, které sami uvádějí na platformu. Nový zákon však požaduje, aby poskytovatelé služeb přijali vhodná opatření, která zajistí, že se tato pravidla budou vztahovat i na audiovizuální obchodní sdělení, která neuvádějí sami na platformu, neprodávají nebo s nimi neobchodují.

V souladu s požadavky směrnice 1808/2018 EU, zákon rovněž stanoví povinnost poskytovatelů platformem jasně a neprodleně informovat všechny uživatele platformy o tom, že konkrétní obsah má audiovizuální obchodní sdělení.

„§ 8

1) Poskytovatel služby platformy pro sdílení videonahrávek přijme opatření k ochraně podle § 7 s ohledem na povahu příslušného obsahu a újmu, kterou může způsobit, na charakteristiky kategorií osob, které mají být chráněny, a rovněž s ohledem na práva a legitimní zájmy, o něž se jedná, včetně svých zájmů, zájmů uživatelů platformy, kteří daný obsah vytvářejí nebo nahrávají, a veřejného zájmu.

(2) Opatření k ochraně podle odstavce 1 musejí být proveditelná a přiměřená rozsahu a povaze poskytované služby platformy pro sdílení videonahrávek a nesmějí vést k filtrování nahrávaného obsahu nebo k předběžným kontrolním opatřením. Nejzávadnější obsah, který může narušit fyzický, psychický nebo mravní vývoj nezletilých osob, jako jsou pornografie nebo hrubé samoučelné násilí, musí podléhat nejpřísnějším opatřením ke kontrole přístupu uživatelů platformy.

(3) Opatření k ochraně podle odstavce 1 tam, kde je to vhodné, zahrnují

a) začlenění požadavků stanovených v § 7 odst. 1 do podmínek poskytování služeb platformy pro sdílení videonahrávek a jejich uplatňování,

[...]

(4) Změny opatření k ochraně přijatých podle odstavců 1 až 3 se Radě předkládají alespoň 15 dnů přede dnem, kdy mají být realizovány. Rada posoudí vhodnost opatření k ochraně, popřípadě jejich změn, a v případě potřeby sdělí poskytovateli služby platformy pro sdílení videonahrávek svá doporučení. Zjistí-li Rada, že opatření k ochraně mají vážné nedostatky, postupuje podle § 10.“ (zák. č. 242/2022 Sb.)

Tento paragraf zmiňuje ochranná opatření, která musí poskytovatelé služeb platformy pro sdílení videonahrávek přijmout na ochranu nezletilých a veřejností. Konkrétní volba opatření vždy závisí na typu obsahu a způsobené újmě obsahem. Je důležité přijmout taková opatření, aby se chránily kategorie osob, které mají být chráněny, ale také aby tato opatření byla v zájmu poskytovatele platformy a jejich uživatelů.

V žádném případě zákon nevyžaduje, aby v zájmu přijímání opatření k ochraně určitých osob, se uplatňoval nějaký stupeň předběžné kontroly obsahu. Ovšem nejnevhodnější obsah, jako je násilí a obscénní pornografie, by měl být předmětem nejpřísnějších opatření pro kontrolu přístupu uživatelů platformy, jelikož tento obsah může poškodit fyzický psychický a morální vývoj nezletilých osob.

Informace o zvolených ochranných opatřeních by měly být Radě pro rozhlasové a televizní vysílání sděleny před spuštěním služby platformy pro sdílení videonahrávek.

„§ 9

Ochrana osobních údajů

Osobní údaje nezletilých shromážděné nebo jinak získané poskytovatelem platformy pro sdílení videonahrávek podle § 8 odst. 3 písm. f) a h) nesmí být zpracovávány pro obchodní účely, zejména pro přímý marketing, profilování a reklamu cílenou na základě chování.“ (zák. č. 242/2022 Sb.)

Ochranu osobních údajů, a to především nezletilých osob řeší § 9 zákona. Osobní údaje nezletilých osob mají platformy zakázáno zpracovávat pro obchodní účely, a to především pro přímý marketing, Profilování nebo reklamu cílenou na základě chování spotřebitele. Tento paragraf je v zákoně velmi důležitý, protože zrovna se špatným nakládáním s osobními údaji nezletilých osob měla velký problém platforma Tik Tok.

Na tuto platformu byla podána žaloba v EU a ve Velké Británii právě kvůli masivnímu datovému shromažďování nezletilých osob. Podle britského regulátora Ofcom, 44 % dětí od osmi do dvanácti let používají Tik Tok, i přes systém ověření věku na platformě, kterou je možné používat od třinácti let (Lee, 2021). Je patrné, že právě tato skupina jsou pro tuto platformu nejvíce výdělečná, protože jinak by Tik Tok rychle a ve větším rozsahu znemožnil přístup nezletilým osobám, jimž ještě nebylo třináct let.

Zákon také jasně definuje, když se poskytovatel platformy dopustí přestupku. Mezi přestupky patří; neoznámení o zahájení služby Radě v řádném termínu, obnovení ukončené

služby bez oznámení Radě, nepředložení změny opatření k ochraně, zpracovávání osobních údajů nezletilých osob pro obchodní účely, umístění obchodního sdělení na platformu, které je v rozporu s paragrafem sedm, neinformování spotřebitelů, že nahrávka obsahuje obchodní sdělení a že nezavede vhodná opatření k ochraně podle § 8 odst. 1 až 3.

„§ 10

Opatření k nápravě

(1) Zjistí-li Rada, že poskytovatel služby platformy pro sdílení videonahrávek opatření k ochraně podle § 8 odst. 1 až 3 nepřijal, nebo že jím přijatá opatření k ochraně nesplňují požadavky podle § 7 a § 8 odst. 1 až 3, vyzve jej k nápravě a stanoví mu k tomu lhůtu přiměřenou povaze zjištěných nedostatků. Přijatá nápravná opatření oznámí poskytovatel služby platformy pro sdílení videonahrávek ve stanovené lhůtě Radě.

(2) Obdrží-li Rada ve stanovené lhůtě od poskytovatele služby platformy pro sdílení videonahrávek oznámení o přijetí dostatečných nápravných opatření, řízení o přestupku nezačíná.“ (zák. č. 242/2022 Sb.)

Desátý paragraf zákona se zabývá opatření k nápravě, tj. jak bude rada postupovat zjistí-li, že platformy nepřijmou vhodná opatření za účelem ochrany určitých osob před nebezpečným obsahem. Jak už bylo zmíněno v osmém paragrafu zákona, poskytovatelé služeb platformou sdílení videonahrávek nemají kontrolu nad obsahem, který uživatelé zveřejňují na jejich platformách. Tyto platformy jsou ale povinni přijmout opatření v souladu s osmým paragrafem zákona. Jestliže rada zjistí, že platforma nesplňuje požadavky § 8 odstavce 1 až 3 zákona, bude rada nejdříve vyžadovat nápravu od poskytovatele platformy a až poté případně uloží sankce. Zákon se především soustředí na to, aby všechny platformy pro sdílení videonahrávek přijaly opatření na ochranu veřejnosti před násilím nebo nenávislný projevy a podněcováním k terorismu, jakož i nezletilých osob před obsahem, který může poškodit jejich fyzický, duševní nebo mravní vývoj. Z tohoto důvodu musí být dán prostor pro poskytovatele umožnit nápravu. Teprve až potom, co poskytovatel platformy nápravu k ochranným opatřením, uloží rada sankce podle § 11.

5 Rozhovor s pracovníkem Úřadu Rady

Tato kapitola se bude zabývat rozhovorem s pracovníkem Úřadu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání panem Mgr. Jiřím Hadašem. Stejný prostor pro vyjádření dostal i zatím jediný na seznamu poskytovatelů vedený web rajce.net, ale bohužel se nedostalo odpovědi. Po rozhovoru bude shrnutí nejdůležitějších bodů a následná analýza výsledných tezí.

5.1 Rozhovor

Jaká je vaše pozice na úřadu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání?

Vedoucí Oddělení nelineárních služeb Analytického odboru Úřadu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání

Jaké je Vaše odborné stanovisko k zákonu 242/2022 Sb.?

Zde musím uvést, že zákon natolik komplexně mění vysílání, že nelze jakkoliv komentovat uvedený předpis v obecné rovině. Tento radikálně zákon novelizuje zákon č. 231/2001 Sb. a 132/2010 Sb.

Zavedení dozoru nad sdílenými platformami je fakticky marginální.

Novelou zákonů dochází ke změně, upřesnění, případně novým definicím vybraných pojmů jako je například pořad, audiovizuální obchodní sdělení, dětský pořad a mnoho, mnoho dalšího.

Jednou z nejvýznamnějších změn v zákoně o vysílání je například nová úprava podmínek a povinností při zpřístupňování audiovizuálních mediálních služeb pro osoby se sluchovým nebo zrakovým postižením. Evropský zákonodárce zdůraznil (recitál 22 Směrnice), že zajištění přístupnosti audiovizuálního obsahu zůstává stále nezbytným předpokladem v souvislosti se závazky přijatými podle Úmluvy OSN o právech osob se zdravotním postižením.

Zákon 242/2022 Sb. vešel v účinnost 15. 9. 2022. Jak dlouho bude trvat integrace zákona do kompetencí RRTV?

Okamžikem účinnosti zákona je nutno zákon aplikovat v praxi bez dalších prodlev.

Co nového pro RRTV znamená zákon 242/2022 Sb. a případně jestli se kompetence liší od zákona 132/2010 Sb. a případně i od 231/2001 Sb.?

Zákon upravuje oba uvedené předpisy. Pokud máte na mysli, jak se liší kompetence Rady v případě dohledu nad sdílenými platformami, tak kompetence Rady jsou dosti odlišné.

Přijetím zákona č. 242/2022 Sb.), byla do českého právního řádu transponována Směrnice, která do regulace zahrnuje nový segment mediálních služeb – služby platform pro sdílení videonahrávek.

Tyto služby se od televizního vysílání a audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání zásadně odlišují tím, že poskytovatel nenesení redakční odpovědnost za obsah na těchto platformách, i když se služby platform pro sdílení videonahrávek ucházejí o stejné publikum a příjmy jako televizní vysílání a audiovizuální mediální služby na vyžádání a mají i značný dopad, neboť svým uživatelům umožňují podílet se na utváření a ovlivňování názorů jiných uživatelů a koncových příjemců služby.

Rada jakožto orgán, který má regulovat oblast platform pro sdílení videonahrávek z pohledu nové právní úpravy, musí mít přehled o poskytovatelích služby platformy pro sdílení videonahrávek, kteří podle vymezení působnosti zákona spadají do její kompetence.

Za tímto účelem se upravuje povinnost Rady vést a aktualizovat seznam poskytovatelů služby platformy pro sdílení videonahrávek usazených nebo považovaných za usazené na území České republiky, v němž Rada u každého poskytovatele uvede, které z jurisdikčních kritérií podle § 3 odst. 2 až 5 vůči němu zakládá pravomoc České republiky.

Vedení tohoto seznamu je nezbytné z hlediska požadavku Evropské unie, aby členské státy tyto seznamy a jejich aktualizace předávaly Evropské komisi za účelem zpřístupnění v centralizované databázi.

V případě, že by došlo ke sporu o působnost členských států Evropské unie ve vztahu ke konkrétnímu poskytovateli služby platformy pro sdílení videonahrávek, upravuje se ve vymezení působnosti Rady v § 5 odst. 1 písm. t) zákona o vysílání možnost požádat jménem České republiky Evropskou komisi o vydání stanoviska určujícího příslušný členský stát Evropské unie (nebude-li možné vyřešit věc jednáním s příslušným regulačním orgánem jiného členského státu Evropské unie).

Zákon specifikuje údaje, které bude každý, kdo hodlá zahájit poskytování služby platformy pro sdílení videonahrávek, povinen doručit Radě k výkonu její pravomoci. Vedení seznamu poskytovatelů je v tomto směru koncipováno analogicky k platné právní úpravě evidence vydavatelů periodického tisku, která představuje pro poskytovatele služeb zátěž na nejnižší možné míře, která je nezbytná pro plnění povinností regulačního orgánu dle evropské právní úpravy. Pro případ, že poskytovatel služeb platform pro poskytování videonahrávek nezahájí poskytování služeb do 1 roku od svého zápisu do seznamu nebo sdílení služby na dobu

delší než 1 rok přeruší, se zavádí nevyvratitelná domněnka, že poskytování služby platformy bylo ukončeno posledním dnem takto stanovené lhůty.

Rada tudíž o této skutečnosti nerozhoduje, pouze ji eviduje a vyrozumí o ní poskytovatele služby pro sdílení videonahrávek.

V zákoně 242/2022 Sb. jste, spolu s úřadem pro ochranu osobních práv, psaný jako jediní regulátoři, zabýváte se tedy zákonem o reklamě na těchto platformách sami?

Rada je kompetentní orgánem v případě dozoru nad reklamou i v oblasti sdílených platforem podle § 7 písm. a) zákona o regulaci reklamy.

RRTV v roce 2010 začala regulovat i audiovizuální média na vyžádání, a spolu s platformami pro sdílení videonahrávek se jedná o další nelineární typ televizního vysílání. Jakým způsobem se liší případné vyšetřování přestupků nebo dohled nad dodržáním všech regulací mezi lineárním a nelineárním vysíláním?

Projednání přestupku shodně upravuje zákon o odpovědnosti za přestupky. Z procesního hlediska není rozdíl mezi dozorem nad jednotlivými typy služeb.

Také bych se chtěl zeptat na rozdíl mezi AVMSnV a internetovou televizí, jako je O2 TV?

Internetová televize je způsob šíření televizního vysílání na základě licence k šíření vysílání prostřednictvím zvláštních přenosových systémů a spadají do lineárního vysílání.

Audiovizuální mediální služby jsou zcela jiným typem vysílání. Jde o tzv. nelineární vysílání, kdy si divák vybírá z konkrétní nabídky pořadů z katalogu, nezávisle na času vysílání.

Co znamená pro RRTV změny z analogového na digitální vysílání?

V podstatě nic zásadního.

Jaká je předpokládaná doba zrušení veškerého analogového vysílání?

To se přiznám, je spíše otázka na ČTÚ. Rozhlasy by měly i nadále šířit obsah digitálně i analogově. V případě televizního vysílání snad bylo analogové vysílání vypnuto v roce 2011.

Kolik přibližně poskytovatelů platforem pro sdílení videonahrávek bude na povinném seznamu RRTV?

To skutečně nelze určit, můžou jich být jednotky, případně řádově stovky. V současné době zpracováváme podněty ze zahraničí, které se týkají zejména platforem šířících

pornoobsah, které jsou patrně poskytovány z území ČR. Jde však o velmi složitou proceduru dohledání skutečného poskytovatele a určení jurisdikčních kritérií.

Vidíte z pozice regulátora nějaké nedostatky v zákoně 242/2022 Sb. případně jakou další regulaci by platformy potřebovaly?

Zákon neupravuje jen sdílené platformy, ale novelizoval (a to dost významně) jak televizní vysílání, tak audiovizuální mediální služby na vyžádání. Určitý problém znamenají například povinnosti při zpřístupňování televizního obsahu a AVMSnV osobám se sluchovým a zrakovým postižením. Přičemž uvedené klade vysoké nároky nejen na provozovatele a poskytovatele, ale i regulátora.

5.2 Shrnutí rozhovoru

Z rozhovoru s panem Mgr. Hadašem vycházejí dvě věci, a to jakým způsobem bude Rada působit ve vztahu k zákonu o platformách a jaké nejdůležitější informace zákon obsahuje. Podle pana magistra to jsou právě ty novelizace příslušných zákonů jako zákon o vysílání a zákon o službách na vyžádání. Pan magistr vysvětluje, že nejde ani až tak o regulaci a dohled Radou nad těmito službami, ale jde o doplnění termínů a pojmů do příslušných zákonů a v některých případech i k přidání definice k pojmům, které již byly používané.

Z poskytnutých informací vyplývá, že Rada nepřikazuje platformám, jaké přesné opatření mají přijmout, ale zhodnotí, zda přijatá opatření platformami jsou dostatečná pro naplnění požadavků regulace zákona. Pan magistr zdůraznil, že mezi nejdůležitějšími změnami v zákonech, je redefinice pořadu, audiovizuálního obchodního sdělení, dětského pořadu. Jde o narovnání těchto definic napříč evropskou legislativou, aby překladem nedocházelo k jiným významům.

S rostoucím počtem typu vysílání, lineární, nelineární, lineární jiného typu apod. a s rostoucím počtem platform pro sdílení videonahrávek a AVMSnV, je otázkou, zda Rada má dostatečné prostředky na účinnou regulaci a dohled na všem typy služeb. Samozřejmě s přijetím zákona se zlepšuje právní krajina v oblasti médií, ale bez vynucení těchto pravidel kompetentním regulačním orgánem se situace nebude vyvíjet progresivně.

6 Novelizace příslušných zákonů

Jak bylo zmíněno v předešlé kapitole, zákon o platformách výrazným způsobem mění zákony 231/2001 Sb. o provozování rozhlasového a televizního vysílání a zákon 132/2010 Sb. o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání. Tato kapitola se bude právě zabývat těmi nejdůležitějšími změnami, které zákon o platformách přináší. Informace k analýze o změnách zákonů byly poskytnuty v druhé až páté části zákona 242/2022 Sb. o službách platform a v důvodové zprávě k zákonu.

6.1 Změna zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání

V této kapitole se bakalářská práce zaměřuje na změny v zákoně 231/2001 Sb. o provozování rozhlasového a televizního vysílání, kde jsou zmíněny ty nejdůležitější změny

Zákon mění definici pořadu a to na „*pohyblivá obrazová sekvence se zvukem nebo bez něj, která bez ohledu na svou délku představuje jednotlivou položku v rámci programové skladby nebo katalogu sestavených poskytovatelem mediálních služeb*“ (zákon 231/2001 Sb. § 2 odst. 1 písm. l). Jak je popsáno v předchozích kapitolách bakalářské práce, zákon zahrnuje do svého obsahu regulaci zcela nové a odlišné kategorie služeb, platformy pro sdílení videonahrávek. Jak už bylo zmíněno, tento typ služeb soutěží o stejné publikum a příjmy jako audiovizuální mediální služby, a proto by měl být zahrnutý do regulace. Zákon tuto skutečnost zohledňuje mimo jiné tím, že mění definice některých pojmů tak, aby zahrnovaly služby platform pro sdílení videonahrávek.

Další změnou definicí, je definice audiovizuálního obchodního sdělení. Tento pojem je chápán, jako sled videí se zvukem nebo bez, určený fyzickými nebo právními osobami vykonávajícími hospodářskou činnost k přímému nebo nepřímému uvádění zboží, služeb nebo obrazových materiálů na trh. Audiovizuální obchodní sdělení mohou doprovázet programy nebo videa vytvořené uživateli za odměnu. Jelikož audiovizuální obchodní sdělení mohou mít podobu televizní reklamy, sponzoringu, teleshoppingu a umístění produktu, je rovněž nezbytné změnit definici tohoto typu audiovizuálního obchodního sdělení v zákoně o vysílání. Nová definice je audiovizuálního obchodního sdělení je, že toto sdělení právě může mít podobu televizní reklamy, sponzoringu, teleshoppingu a umístění produktu. V souladu s harmonizací audiovizuálních služeb v Evropě, se teleshoppingem rozumí pouze nabídky zboží nebo služeb audiovizuální povahy neboli nabídky, které jsou dostupné pouze v televizi, nikoli v rozhlasu

nebo tisku. Zákon o platformách proto mění definici teleshoppingu v zákoně o vysílání tak, aby byla plně slučitelná s evropskými předpisy a aby nová definice tuto skutečnost jasně odrážela.

Ustanovení zákona o vysílání a zákona o službách na vyžádání, která omezují používání obchodních sdělení v souvislosti s dětskými pořady, vycházejí z pokynů, které tento pojem diskutují, ale nedefinují. Pojem dětský pořad je používán jak v zákoně o České televizi a zákoně o Českém rozhlase, tak v zákoně o vysílání, aniž by byl v obou zákonech definován. Definice chybí i v zákoně o AVMSnV.

Přístup audiovizuálních mediálních služeb pro osoby se sluchovým nebo zrakovým postižením se dostalo také pozornosti. Díky novému zákonu o platformách došlo k rozšíření přístupu těchto služeb AK posílení pravidel týkajících se povinností zpřístupnit audiovizuální mediální služby v členských státech evropské unie. Státy jsou proto povinny zajistit, aby byl audiovizuální mediální obsah přístupný zejména osobám se zrakovým a sluchovým postižením.

V této souvislosti zákon požaduje, aby členské státy vypracovaly vlastní akční plány přístupnosti, které zajistí, aby poskytovatelé mediálních služeb průběžně a postupně zpřístupňovali své služby osobám se zdravotním postižením. Zákon nestanovuje přesné povinnosti, kterými by se měly poskytovatelé vysílání řídit, ale dává jasně najevo svůj záměr dosáhnout souladu s požadavky na přístupnost, jejichž cílem je zajistit, aby audiovizuální služby byly trvale přístupné osobám se zdravotním postižením. Zákon spoléhá na aktivní úsilí samotných poskytovatelů služeb a jejich zájem tuto skupinu lidí zahrnout do své služby. Pokud jde o prostředky zpřístupnění pořadů, zákon dodává, že tyto prostředky by měly zahrnovat mimo jiné znakovou řeč, titulky pro sluchově postižené, zvukové titulky a zvukové popisy.

Zákon klade velký důraz na zajištění přístupnosti televizních programů pro osoby se zdravotním postižením. Ve souvislosti z rozšíření přístupností audiovizuálních služeb pro zrakově nebo sluchově postižené, se pojí povinnost provozovatelů vysílání sledovat vývoj a pokrok ve zpřístupňování jejich služeb. Rada jako regulační orgán je povinná požádat provozovatele vysílání, kteří předložili vlastní plán ke zpřístupnění audiovizuálního obsahu, zda se jejich plán naplňuje a zda splňují své závazky vůči zákonu.

Se vyvíjejícím se trhem televizního vysílání a s rozvojem nových služeb mají diváci nyní větší výběr než v době přijetí kodexu. Je třeba pro to větší pružnosti, co se týče kvantitativního omezení reklamy podle zákona. Nový zákon vybízí provozovatele vysílání k flexibilitě při rozhodování o tom, kdy zařadí reklamu, aby se maximalizovala potenciální

poptávka inzerentů a zároveň aby byla zachována ochrana spotřebitele. Za tímto účelem zákona se umožňuje uplatnit určitá omezení vysílání reklamy ve stanovených časech

6.2 Změna zákona o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání

Jako další ovlivněný zákon, který je novelizován zákonem o platformách je zákon č. 132/2010 Sb. o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání. Jelikož právě s těmito službami na vyžádání platformy soutěží o příjmy a publikum, změny se převážně týkají férových podmínek, co se týče obchodních sdělení na těchto platformách.

Jelikož služby platform pro sdílení videonahrávek soutěží o stejné publikum a příjmy jako audiovizuální mediální služby na vyžádání, zahrnuje tento zákon do svého obsahu regulaci zcela nové a odlišné kategorie služeb, a to platform pro sdílení videonahrávek. Tato skutečnost se musí zohlednit, zejména když se mění některé definice pojmů, které by se s ohledem na to, že soutěží o stejné publikum a příjmy, měly vztahovat i na platformě pro sdílení videonahrávek

Jednou z definic, které zákon o platformách mění v zákoně o službách na vyžádání, je definice sponzorování. Tato definice je v zákoně o službách na vyžádání změněna tak, aby zahrnovala všechny osoby, které neposkytují audiovizuální mediální služby na vyžádání, nevysílají televizní vysílání, neprodukují audiovizuální díla, ale ani neposkytují služby platformy pro sdílení videonahrávek. Sponzorování může ji mít jak přímou, tak nepřímou formu financování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání nebo pořadů a podle nového zákona o platformách natáčení videonahrávek uživateli platformy, za účelem propagace jména nebo názvu sponzoru, jejichž značek, výrobku, služeb, činností nebo obrazu na veřejnosti.

Obsah, za jehož zpracování odpovídá poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek, se podle zákona považuje za audiovizuální mediální službu na vyžádání. Je tomu dáno tak, protože za obsah zveřejněný uživateli na platformách pro sdílení videonahrávek, nemůže poskytovatel platformy nést redakční odpovědnost. Za obsah, který ale sám dává na platformu, je zcela zodpovědný a vztahuje se na něho redakční odpovědnost, a právě z tohoto důvodu se tento typ obsahu považuje za audiovizuální obsah na vyžádání.

Zákon také definuje umístění produktu jako druh audiovizuálního obchodního sdělení. Poskytovatelé platform pro sdílení videonahrávek by měli tuto definici doplnit a zahrnout do pořadů i videonahrávek odkazy na výrobky, služby, ochranné známky týkající se výrobků nebo služeb, výrobky nebo služby zahrnují všechny formy audiovizuálních obchodních sdělení.

Zákon také stanovuje seznam informací, na které musí každý poskytovatel mediálních služeb poskytovat příjemcům služeb. Mezi tyto informace patří například adresa internetových stránek, k nimž mají příjemci služeb snadný, okamžitý a trvalý přístup, ale také například informace, které uživatelům umožní rychlou, přímou a účinnou komunikaci s poskytovatelem služeb.

6.3 Změny jiných zákonů

Zákon o platformách také novelizuje zákony o regulaci reklamy a zákon o audiovizi, Tyto změny jsou ale naprosto minimální, a proto budou společně v jedné kapitole.

V obou případech zákon o platformách novelizuje jen jeden paragraf u každého zákona. V zákoně o reklamě je změněný sedmý paragraf, kde se doplňuje pojem služby platform pro sdílení videonahrávek. Sedmý paragraf je i doplněn bodem b), který zmiňuje státní ústav pro kontrolu léčiv, který má dohlížet nad dodržováním regulace co se týče obchodních sdělení, která prodávají léčiva. Jedinou změnou v zákoně o audiovizi je přidáním odstavce do § 43, který uvádí, že maximální výše filmové pobídky činí sto padesát milionů korun.

6.4 Analýza změn v kontextu práce

Z výčtu změn, které zákon o platformách přináší, vychází závěry, které již byly prezentovány v rozhovoru s pracovníkem úřadu Rady. Zákon o platformách nemění věcnou podstatu novelizovaných zákonů, ale pouze je doplňuje na určitý evropský standart. Zákon, respektive směrnice 1808/2018 EU, se snaží narovnat podmínky v jednotlivých členských státech, aby v Evropské unii byla pravidla stejná, nebo aspoň velmi podobná. Tento přístup povede k užší spolupráci jednotlivých regulačních orgánů a bude vést k větší rozmanitosti obsahu, protože poskytovatel již nebude muset studovat právní řády každého státu, aby zjistil, kde jsou podmínky pro jeho službu nejlepší, protože jsou všude stejné, nebo velmi podobné. Také kvůli mnohonárodnostní povaze Evropské unie je nutné, aby definice termínů obsažené v zákonech neměnily v překladu svou definici a zůstala jim původní faktická podstata z originální evropské normy.

Co nelze opominout jsou problémy, které zákon neřeší, a to jsou sociální dopady neustálé konzumace obsahu, které jsou k dispozici na těchto platformách. Pro mladistvé je zakázaný obsah, který je nelegální a který je podle zákona nevhodný. Tato omezení se ale nevztahují na obsah, který jen slouží k zábavním účelům a v některých případech může mít stejně negativní dopad na jejich vývoj, jako obsah vymezený zákonem.

Závěr

Platformy pro sdílení videonahrávek prošly v posledních deseti letech velkou transformací, od severů na ukládání videí až po služby ke sdílení audiovizuálního obsahu vytvořeného uživateli. S rostoucí popularitou těchto platform rostl i jejich zisk a vliv, jak společenský, tak i politický. Je empiricky dokázáno, že tyto platformy se podílejí na utváření veřejného mínění a nejsou jen platformami pro zábavu.

Zákon 242/2022 Sb. o platformách primárně kategorizuje tento typ služeb do českého právního systému. Zákon naprosto neřeší společenský dopad na užívání tohoto typu služeb, který je primárně způsoben algoritmizací obsahu. Tato algoritmizace je v očích poskytovatele obrovskou výhodou, jelikož uživatelům platformy neustále podává obsah, který má za cíl daného uživatele co nejdéle udržet na platformě. Právě tento jev způsobuje narůstající politickou radikalizaci, a to především mladých lidí. Z určitého pohledu to může vypadat, že se platformy snaží napodobit propagandistické televizní kanály, které svým divákům poskytují agitační obsah 24/7.

V první části bakalářská práce popsala úvod do problematiky regulace internetových platform, ve kterém vysvětlila podstatu společenského požadavku na zásah regulačním orgánem do tohoto typu služeb. Následná hloubková analýza zákona o platformách vysvětlila paragraf po paragrafu obsahovou podstatu zákona, v rámci, které bylo doplněno angažmá Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Po analýze zákona následoval rozhovor s pracovníkem úřadu Rady, který právě pomohl objasnit ty nejdůležitější změny, jenž zákon přináší do české legislativy, Další kapitola práce se zabývala novelizací zákonů 231/2001 Sb. a 132/2010 Sb. zákonem o platformách, kde byl napsán výčet těch nejdůležitějších změn a jejich kontext ve vztahu k zákonu o platformách.

Summary

Video sharing platforms in the last decade have gone through a large transformation, from servers to store video footage to services that share user generated content. With growing popularity of these platforms, their revenue and societal and political sphere of influence grew also. It is empirically proven that these platforms contribute to forming a public opinion on matters and are not just for entertainment purposes.

Act No. 242/2022 Coll. regulating video sharing platform services primarily categorizes these types of services into Czech law system. The law is not concerned about societal outcomes of using these types of services, that's being caused by algorithmization. This algorithmization is in the eyes of the provider of services a large benefit, because it constantly serves its users content to consume and to keep him on the platform as long as possible. This may lead to radicalization from consumed content, primarily among young users of the platform. It may seem, that some providers are mimicking the success of some television channels, that serve their viewers agitating propaganda content every hour of the day.

This bachelor's thesis had in its first part described an introduction to the affairs of internet platform regulation, where the theses explained the basis of societal demand on regulation of video sharing platform services. Next chapter dealt with analysing of Act No. 242/2022 Coll. statute after statute and combining it with the context of the research problem. After the analysis, theses continued with an interview with an employee of the regulatory office, in which were revealed those most important changes that the new law brings. Next chapter dealt with laws, that were affected by those changes of the new law, with added context to the research problem.

Použité zdroje

ČESKO, 2001. Zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů. In: *Zákony pro lidi.cz* [online]. © AION CS 2010-2023 [cit. 28. 4. 2023]. Dostupné z: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2001-231>

ČESKO, 2010. Zákon č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání a o změně některých zákonů (zákon o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání). In: *Zákony pro lidi.cz* [online]. © AION CS 2010-2023 [cit. 28. 4. 2023]. Dostupné z: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2010-132>

ČESKO. Zákon č. 242/2022 Sb., o službách platformem pro sdílení videonahrávek a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o službách platformem pro sdílení videonahrávek). In: *Zákony pro lidi.cz* [online]. © AION CS 2010-2023 [cit. 29. 4. 2023]. Dostupné z: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2022-242>

FLEW, T., MARTIN, F. a SUZOR, N. (2019) 'Internet regulation as media policy: Rethinking the question of digital communication platform governance', *Journal of Digital Media & Policy*, 10(1), pp. 33–50. doi:10.1386/jdmp.10.1.33_1.

FLEW, Terry a Fiona R. MARTIN, 2022. *Digital Platform Regulation Global Perspectives on Internet Governance*. Cham: Springer Nature. ISBN 3-030-95220-7.

LEE, Dave, 2021. TikTok sued for billions over use of children's data [online]. [cit. 2023-03-14]. Dostupné z: <https://www.bbc.com/news/technology-56815480>

LIZARRAGA, Clara Hernanz a Thomas SEAL. Netflix Spain Lost 1 Million Users Last Quarter, Kantar Says [online]. [cit. 2023-04-29]. Dostupné z: <https://www.bloomberg.com/news/articles/2023-04-25/netflix-loses-1-million-users-in-spain-over-password-policing#xj4y7vzkg>

O'CONNOR, Daniel. Against Platform Regulation [online]. [cit. 2023-04-28]. Dostupné z: <http://blogs.oii.ox.ac.uk/ipp-conference/2016/programme-2016/track-c-markets-and-labour/government-regulation-of-platforms/daniel-oconnor-matthew-schruers-against.html>

ROSSI, Agustín, 2018. How the Snowden Revelations Saved the EU General Data Protection Regulation. *The International Spectator*. 53(4), 95-111. ISSN 0393-2729. Dostupné z: doi:10.1080/03932729.2018.1532705

SATARIOANO, Adam. Facebook Hearing Strengthens Calls for Regulation in Europe

[online]. [cit. 2023-04-28]. Dostupné z:

<https://www.nytimes.com/2021/10/06/technology/facebook-european-union-regulation.html>

SCHECHNER, Sam. Google Loses Appeal of \$2.8 Billion EU Shopping-Ads Fine [online].

[cit. 2023-04-28]. Dostupné z: <https://www.wsj.com/articles/google-loses-eu-shopping-ads-case-appeal-11636539480>

Institut komunikačních studií a žurnalistiky FSV UK
Teze BAKALÁŘSKÉ diplomové práce

TUTO ČÁST VYPLŇUJE STUDENT/KA:

Příjmení a jméno diplomantky/diplomanta:
Tomáš Laboutka

Razítko podatelny:

Imatrikulační ročník diplomantky/diplomanta:
2020/2021

Fakultní e-mail diplomantky/diplomanta:
23613483@fsv.cuni.cz

Studijní program/specializace:
Komunikační studia, Mediální studia

Název práce v češtině:

Regulace služeb platformem pro sdílení videonahrávek a její odraz v české legislativě

Název práce v angličtině:

Regulation of video sharing platform services and its reflection in Czech legislation

Předpokládaný termín dokončení (semestr, akademický rok – vzor: ZS 2022/2023)

(diplomovou práci je možné obhajovat nejdříve šest měsíců od schválení tezí)

LS 2022/2023

Základní charakteristika tématu a předpokládaný cíl práce (max. 1000 znaků):

Bakalářská práce se pokusí přiblížit problematiku právní regulace internetových platform a jejich služeb. Nejdříve práce zmíní předešlé pokusy o regulaci a implementaci směrnice EU 1808/2018 o poskytování audiovizuálních služeb, na níž je regulace postavena. Hlavním zaměřením práce bude hloubkový rozbor zákona č. 242/2022 Sb. o regulaci služeb platformem pro sdílení videonahrávek. Práce také tento zákon zasadí do kontextu se zákonem č. 231/2001 o RTV a zákonem č. 132/2010 o regulaci AVMSV. Cílem práce je vysvětlit problematiku regulace platformem a její zasazení do kontextu regulace mediálních služeb.

Předpokládaná struktura práce (rozdělení do jednotlivých kapitol a podkapitol se stručnou charakteristikou jejich obsahu):

1.

1.1 Směrnice EU 1808/2018

- Kapitola přestaví směrnici EU, podle které byl vymodelován zákon č. 242/2022 Sb.

1.2 Pokus minulé vlády o regulaci

- Popis procesu o snaze schválení zákona o regulaci služeb platformem minulé vlády

2. Analýza zákona o regulaci služeb platformem pro sdílení videonahrávek

- Detailní analýza zákona, která rozebere zákon v teoretické rovině.

3. Porovnání zákona

3.1 Se zákonem č. 231

- Porovnání zákona 242 se zákonem č. 231/2001 Sb. o RTV.

3.2 Se zákonem č. 132

- Porovnání zákona 242 se zákonem č. 132/2010 Sb. o regulaci AVMSV.

4. Regulace platformem v praxi

4.1 Nové povinnosti a možnosti RRTV

- Co bude znamenat zákon 242 pro RRTV v praxi, jaké nové nástroje bude mít RRTV pro uplatnění dané regulace

4.2 Nové povinnosti a možnosti provozovatele

- Jak na danou regulaci budou muset reagovat provozovatelé služeb platformem pro sdílení videonahrávek

4.3 Nové povinnosti a možnosti autora obsahu

- Jak se přizpůsobí tvorba obsahu v reakci na novou regulaci.

4.4 Jiné poznatky

5. Závěr

Vymezení zpracovávaného materiálu (např. konkrétní titul periodika a období jeho analýzy):
Zákon č. 242/2022 Sb. O regulaci služeb platformem pro sdílení videonahrávek

Postup (technika) při zpracování materiálu:

Obsahová analýza právních předpisů

Základní literatura (nejméně 5 nejdůležitějších titulů k tématu a způsobu jeho zpracování; u všech titulů je nutné uvést stručnou anotaci na 2–5 řádků):

ČESKO. Zákon č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání a o změně některých zákonů (zákon o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání). In: *Zákony pro lidi.cz* [online]. © AION CS 2010-2022 [cit. 2. 9. 2022]. Dostupné z: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2010-132>
Zákon o regulaci audiovizuálních služeb na vyžádání. Tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje podmínky poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání.

ČESKO. Zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů. In: *Zákony pro lidi.cz* [online]. © AION CS 2010-2022 [cit. 2. 9. 2022]. Dostupné z: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2001-231>
Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje výkon státní správy v oblasti rozhlasového a televizního vysílání.

RÁMIŠ, Vladan. Zákon o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání: se souvisejícími dokumenty, formuláři, doporučenými postupy a metodickými výklady. Praha: Linde, 2012, 132 s. : příl. ; 21 cm. ISBN 978-80-7201-879-6.

Zákon o regulaci audiovizuálních služeb na vyžádání doplněný se souvisejícími dokumenty, formuláři, doporučenými postupy a metodickými výklady. Dále je publikace doplněna komentáři k zákonu.

CAMMAERTS, B. and MANSELL, R. (2020) 'Digital Platform Policy and Regulation: Toward a Radical Democratic Turn', *International Journal of Communication* (19328036), 14, pp. 135–154. Available at:

<https://search.ebscohost.com/login.aspx?direct=true&db=ufh&AN=149876164&lang=cs&site=ehost-live> (Accessed: 7 September 2022).

Kniha zabývající se regulací digitálních platform a jejich správa. Posuzuje změnu z centralizované formy internetu na decentralizovanou, kterou kniha nazývá demokratičtější.

FLEW, Terry. a Fiona R. MARTIN. *Digital Platform Regulation Global Perspectives on Internet Governance*. Cham: Springer International Publishing, 2022, (327 s.). ISBN 3-030-95220-7.

Kniha o problémech s regulací a správou digitálních platform v globálním měřítku. Popisuje fungování a vliv digitálních platform a jejich následná obtížná regulace.

NAPOLI, Philip M. *Social Media and the Public Interest: Media Regulation in the Disinformation Age*. Columbia University Press. ISBN 2019021836.

Kniha zabývající se sociálními sítěmi a jejich vztah k veřejnému zájmu. Popisuje možnosti regulace v době dezinformačního boomu a ukazuje, jak moderní dezinformace volně působí na sociálních sítích

SCHWANHOLZ, Julia, Todd GRAHAM a Peter-Tobias STOLL. *Managing Democracy in the Digital Age: Internet Regulation, Social Media Use, and Online Civic Engagement*. 1. Springer International Publishing, 2018. ISBN 978-3-319-61708-4.

Autoři se v této knize zabývají celou škálou internetové problematiky. Snaží se tyto odvětví dát do kontextu se sebou a vytváří celkový obrázek problému. Kniha především hovoří o udržování demokracie v digitálním věku, od užívání sociálních médií k užívání internetu k politické organizaci.

Diplomové práce k tématu (seznam bakalářských, magisterských a doktorských prací, které byly k tématu obhájeny na UK, případně dalších oborově blízkých fakultách či vysokých školách za posledních pět let):

ŠEBEK, Marcel. Právní úprava rozhlasového a televizního vysílání v České republice. Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, 2012.

MALECHOVÁ, Dominika. Právní regulace skryté reklamy na sociálních sítích. Praha. Diplomová práce. Vysoká škola ekonomická v Praze, 2022.

Datum / Podpis studenta/ky

.....

TUTO ČÁST VYPLŇUJE PEDAGOG/PEDAGOŽKA:

Doporučení k tématu, struktuře a technice zpracování materiálu:

Téma práce je mimořádně aktuální a s přímým dopadem na českou mediální scénu. V rámci zpracování tématu je zapotřebí zkoumat nejen vlastní obsah nového zákona, ale i analyzovat možné dopady jednotlivých bodů na provozovatele, regulátory, diváky a další subjekty. Považoval bych za velmi vhodné, aby student zjistil, zda se nekoná nějaké školení přímo na toto téma (např. zda něco nepořádá agentura BOVA), a zúčastnil se ho.

Případné doporučení dalších titulů literatury předepsané ke zpracování tématu:

CHALOUPKOVÁ, Helena a Petr, HOLÝ. Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání a předpisy související: Komentář. C. H. Beck, 2009. ISBN 978-8-074-00143-7

Potvrzuji, že výše uvedené teze jsem s jejich autorem/kou konzultoval(a) a že téma odpovídá mému oborovému zaměření a oblasti odborné práce, kterou na FSV UK vykonávám.

Souhlasím s tím, že budu vedoucí(m) této práce.

Podzimek Jan

Příjmení a jméno pedagožky/pedagoga

.....
Datum / Podpis pedagožky/pedagoga

TEZE JE NUTNO ODEVZDAT VYTIŠTĚNÉ, PODEPSANÉ A VE DVOU VYHOTOVENÍCH DO TERMÍNU UVEDENÉHO VE VYHLÁŠCE ŘEDITELE INSTITUTU, A TO PROSTŘEDNICTVÍM PODATELNÝ FSV UK. PŘIJATÉ TEZE JE NUTNÉ SI VYZVEDNOUT V SEKRETARIÁTU PŘÍSLUŠNÉ KATEDRY A NECHAT VEVÁZAT DO VÝTISKU DIPLOMOVÉ PRÁCE.

TEZE NA IKSŽ SCHVALUJE GARANT PŘÍSLUŠNÉHO STUDIJNÍHO PROGRAMU.